



'Carícies': un retrat de la soledat urbana

El director barceloní Ventura Pons torna a les pantalles cinematogràfiques del nostre país amb 'Carícies', el seu desè film, una adaptació de l'obra teatral homònima de Sergi Belbel que parla d'incomunicació, de desamor i de doble vida.

Ja tot forma part de la mateixa rutina diària. Després d'obrir el vell portal, un home jove s'atura davant la bústia, n'agafa el correu i puja, fatigat, els esglaons fins a casa. Aquesta nit, abans d'entaular-se per sopar, manifesta a la dona amb qui comparteix pis i vida que ja no vol continuar estant amb ella. Motiu? Que ja no tenen res més a dir-se. De fet, l'únic llenguatge amb què es comuniquen darrerament és el de la més brutal violència física...

Aquest passatge, interpretat per Laura Conejero i David Selvas, és el primer dels onze inquietants encontres que formen la trama de

Carícies, la nova vidriera cinematogràfica construïda per Ventura Pons. El film, una història coral de títol irònic, al·lusiona a la manca de tendresa dels personatges, és un retrat de la soledat urbana que parla d'incomunicació, de desamor i de doble vida. Un retrat que podria haver signat Edvard Munch (un artista noruec autor d'*El crit*), de personatges tragicòmics marcats per l'aïllament social, la violència interior i la neurosi.

Amb *Carícies*, film basat en l'obra teatral homònima de Sergi Belbel, Ventura Pons continua les seves adaptacions de textos d'autors catalans contemporanis, iniciades

el 1994 amb *El perquè de tot plegat* (una radiografia amb quinze històries urbanes de Quim Monzó), continuades, dos anys més tard, amb *Actrius* (suite de converses íntimes minimalista entre dones de teatre, de Josep M. Benet i Jornet). Tres films que germinen d'obres escrites per autors que veuen i comparteixen una mateixa realitat: la del tombant de segle. "Les raons d'aquesta nova adaptació —explica el director barceloní— són les extraordinàries possibilitats narratives del text i les dels personatges, que em van fascinar des del primer moment". El text de Sergi Belbel, en opinió de Ventura Pons,

s'articula al voltant de dues idees fonamentals: la ciutat i el temps. "Carícies és una història intensament urbana, amb la ciutat de Barcelona de decorat central; i nocturna, car la nit és la part del dia més màgica i misteriosa", segons l'autor de *Què t'hi jugues Mari Pili?*

Sergi Belbel és el guionista, juntament amb Ventura Pons, del film, basat en *Carícies*, que Belbel va escriure ara fa set anys. Segons ell, l'obra parla d'uns personatges que no troben el camí de l'afecte i la comunicació, que és allò que busquen. Així creu reflectir una problemàtica pròpia d'aquesta fi de segle: "A la vida real, contra el que passa en el cinema, la gent no es diu 't'estimo' de bon primer. La raó és que cada vegada ens costa més de saber sentir i expressar l'amor". Belbel, que assegura que Ventura Pons ha estat molt respectuós amb el text original, assenyala que una bona part de feina, a l'hora d'adaptar l'obra al cinema, ha consistit a llimar els nexes entre escena i escena i a explicitar més determinats passatges del text. "En teatre tot és més explícit perquè no hi ha aquest personatge afegit que és la càmera, que permet de crear nexes entre escenes impossibles de situar en l'escena teatral".

Tot i ser trufada d'elements i símbols que en fan una peça tràgica, *Carícies* és, en paraules de Belbel, una obra optimista. "La pel·lícula s'acaba allà on comença una relació positiva entre dos estranys. Les carícies finals són allò que explica el desig de la resta dels personatges".



ARXIU / MARC VILA

'Carícies' continua la sèrie d'adaptacions de textos d'autors catalans contemporanis que Ventura Pons ha portat a les pantalles últimament. Entre els actors que hi participen hi ha Rosa Maria Sardà, Jordi Dauder, Julieta Serrano, Segi López, Montserrat Salvador i Agustín González.

Les històries del film, rodat al cap i casal l'estiu del 97, de nit, durant cinc setmanes, segueixen un mateix fil: carrers iavingudes de la Barcelona nocturna captats en frenètics plànols subjectius. Un recurs impactant amb què Ventura Pons vol mostrar i expressar l'estat d'opressió que respiren els personatges. "La càmera entra embogida a la ciutat per cercar personatges que no es reconeixen interiorment, i per això va cercant-ne més", comenta el realitzador.

En el seu desè film, aquest nét de pagesos de la Segarra que es va fer gran amb l'obsessió de rodar una pel·lícula s'ha envoltat d'un elenc d'actors integrat per Rosa Maria Sardà, Jordi Dauder, Julieta Serrano, Sergi López, Montserrat Salvador... Actors que, com ja és costum en els seus films, donen vida a personatges que no són guanya-

dors. "I no solament això —destaca Pons—, també són personatges amb situacions personals molt dures". A *Carícies* també es pot veure el treball del madrileny Agustín González, actor representatiu de la cinematografia espanyola, que ha participat en uns cent vuitanta films. "Faig cinema dins la meva cultura i amb la meva gent, però tenia moltes ganes de fer cinema amb l'Agustín —relata en Pons—. Em va demanar si ho havia de fer en català. Li vaig dir que sí, però que no es preocupés, que ja n'aprendria.

Carícies, que es pot veure des del dia 6 als cinemes catalans, haurà de passar la revàlida al Festival de Berlín, en la secció Panorama. "Un bon lloc —en opinió del director— per a poder presentar el film al món".

Carlos González

Setze jutges...

Josep Antoni Martínez

Un jutge robot, fiscal racista i antidemocràtic i una extraterrestre en un jutjat, entre d'altres estranys i divertits personatges, protagonitzen un jui que sembla, un xou televisiu. Amb introducció de Salvador Bataller.



Bromera

"Bromera/Teatre", 17

Obra filològica (1931 - 1991)

Josep Giner i Marco

Estudi preliminar, edició crítica i index a cura d'Antoni Ferrando, amb la col·laboració de Santi Cortés. I a tall de pròleg, "Plany" de Joan Coromines.



Denes10 Editorial

"Estudis del Valencià Actual", 9

La serp del llac

Antoni T. Mateu

Un conte breu i amb una gran fantasia que ens explica —les mentides són bones per a explicar coses sovint de manera més clara que la realitat— quina culpa tenen la serp, la xica i el gos de la sèrie d'esdeveniments fantàstics que hi succeeixen.



Edicions del Bullent

"Estrella de mar", 12